

ришъ великодушно живота, той ще те закрили отъ всички зли замисли противъ твоитѣ дни — Не, твоята смрътъ е сигурна, рече духътъ; избери си само по кой начинъ искашъ да бждешъ усмъртенъ“. Горкиятъ рибаръ, виждайки твърдото рѣшение на духа да му земе живота, се разтужи прѣмно, не толкова за своя животъ колкото за своитѣ три дѣци, които ще изпаднатъ въ крайна немотия и ще загинатъ. Той се опита още веднѣжъ да умилостиви духа. „Уви! подзе той наново, смили се надъ мене за добрината, която ти сторихъ. — Азъ ти вече казахъ, отговори духътъ; именно за това твое благодарѣние азъ ще ти зема живота. — Това е страшно, отвърна рибарътъ, че ти искашъ за доброто да ми отплатишъ съ зло. — Да не губимъ врѣме, прѣсѣче го духътъ; всичкитѣ твои разсуждения не биха могли да ме отклонятъ отъ намѣренieto ми. Побързай да кажешъ какъ искашъ да бждешъ убитъ“.

Бѣдата улашва, вицпенява човѣка, алы по нѣкой пътъ му дава и умъ. Рибарътъ намисли да опита една хитростъ. „Понеже азъ вече не мога да избѣгна смъртъта, рече той къмъ духа, азъ се прѣдавамъ на волята Божя. Но прѣди да си избира нѣкой начинъ на смъртъ, азъ те заклѣвамъ въ името на Бога, което бѣше изрѣзано върху печата на пророка Соломона, синътъ Давидовъ, да ми кажешъ истината върху единъ въпросъ, който искамъ да ти задамъ“.

Когато духътъ видѣ че го заклѣватъ съ думи, които го принуждаватъ да отговори положително, той почна да трепери, и рече на рибаря: „Питай ме, каквото искашъ, но само по-скоро“. Тогава рибарътъ му рече: „Азъ бихъ желалъ да знамъ, дали наистина ти си билъ въ тая ваза; смѣешъ ли да ми се заклънешъ въ името Боже? — Да, отговори духътъ, азъ се заклѣвамъ въ това велико име, че бѣхъ вътрѣ, и че това е цѣла истина. — Право да ти кажа, отвърна рибарътъ, азъ не мога да те повѣрвамъ. Тая ваза не би могла да събере само една ти кракъ; какъ е възможно тогава да те събере цѣлия? — Но азъ ти се заклѣвамъ, отговорилъ духътъ, че азъ бѣхъ вътрѣ цѣлъ както ме виждашъ.

Не вѣрвашъ ли и слѣдъ като ти потвърдихъ това съ клѣтва? — Разбира се не, отговори рибарътъ; и нѣма да те повѣрвамъ, до като не ми покажешъ да видя това съ очитѣ си“.

Тогава тѣлото на духа се прѣобрази, обърна се въ димъ, разпрѣсна се както понапрѣдъ надъ морето и по-брѣга, и като се прибра наново, започна да влиза въ вазата и малко по-малко се прибра всичкото вътрѣ, а на вънъ не остана нищо. Изеднѣжъ се чу единъ гласъ, който рече на рибаря: „Е добръ, безвѣрний рибарю, ето ме въ вазата; сега вѣрвашъ ли ме?“

Рибарътъ, вмѣсто да отговори на духа, зе оловниятъ похлупакъ, и, като затвори бърже вазата: „Душе, извика му той, искай ми сега ти милость, и избери си съ каква смъртъ да те погубя. Но не, по-добръ е пакъ да те хвърля въ морето, на сѣщето мѣсто отъ къдѣто те извлѣкохъ; слѣдъ туй азъ ще изградя една къщичка покрай тоя брѣгъ, въ която ще живѣя, за да прѣдизвѣстявамъ всички риболовци, които биха дошли да хвърлятъ

тадѣва мръжитѣ си, да се пазятъ отъ тебе и никогажъ да не освобождаватъ единъ духъ, който се е заклѣлъ да убие оново, който ще му даи свободата.“

При тия оскърбителни думи, разгнѣвениятъ духъ напрѣгна всички-

тъ си сили за да излѣзе отъ вазата; ала не можеше нищо да стори, защото печатътъ